

दैनिक

लुम्बिनी

निजी क्षेत्रबाट निरन्तर प्रकाशित पहिलो राष्ट्रिय दैनिक

हामी बोलेर मात्र
होइन पुर्याएर छाड्छौं

तपाईंको अत्यन्तै जरूरी चिठी एवं पार्सलहरू
नेपाल लगायत भारत र विश्वका
प्रमुख शहरहरूमा पठाउनु परेमा
हामीलाई सम्भन्नुहोस्

सुपर काइनेटिक
कुरियर्स सर्भिस

ट्राफिक चोक हिमालयन
बैंकको साइड (सूर्य लाईफ इन्सोरेन्स भएको
भवन) फोन:- ०७१५४२५७१

वर्ष ३८ | अंक २०५ | बुटवल | २०८३ साउन १८ गते, सोमबार

नेपाल संवत्

११४६ | Monday August 03, 2026

पृष्ठ ४

मूल्य रु. १० मात्र

Lumbini

फुटको संघारमा पुगेको कांग्रेस मिलाउन दबाब

बुटवल । नेपाली कांग्रेसभित्र विवाद फुटको संघारमा पुगेपछि एकताका लागि दबाब बढ्दै गएको देखिन्छ । पार्टीलाई फुटबाट जोगाउन विभिन्न पक्षले दबाब दिइरहेका छन् । पार्टी फुटको जोखिम बढेपछि निवर्तमान केन्द्रीय सदस्य नैनसिंह महर, राष्ट्रियसभा सदस्य रञ्जित कर्ण, पुष्पराज शाहीसहितको समूहले साउन २० गते सुकैघारामा 'एकता भेला' गर्ने घोषणा गरेको छ । आइतबार बानेश्वरमा पत्रकार सम्मेलन गर्दै राष्ट्रिय सभा सदस्य कर्णले त्यो भेलामा संस्थापन र इतर दुवै पक्षलाई एउटै मञ्चमा उभ्याउने बताए ।

कर्णले पार्टी फुटको डिलमा पुगेकाले एकताका लागि लागेको बताए । पार्टी एकताका लागि भन्दै स्थानीय तहका जनप्रतिनिधिहरूले पनि दबाब दिइरहेका छन् । भीमप्रसाद ढुंगाना, चिरिबाबु महर्जन, उपेन्द्र कार्कीसहितका कांग्रेसका तर्फबाट स्थानीय तहमा निर्वाचित जनप्रतिनिधिहरूले 'संयुक्त राष्ट्रिय दबाब अभियान' सञ्चालन गरिरहेका छन् । उनीहरूले नेतृत्वलाई चेतावनी दिँदै पार्टी विभाजनको बाटोमा गए आफूहरूले सामूहिक रूपमा पदबाट राजीनामा बताएका छन् । उनीहरूले साउन २७ गते राष्ट्रिय भेला बोलाएका छन् । अर्कोतर्फ उपचारका लागि हडकडमा रहेका निवर्तमान सभापति शेरबहादुर देउवा र पूर्णबहादुर खड्काले विशेष महाधिवेशनसम्बन्धी सर्वोच्चको फैसला पुनरवलोकनको माग गर्दै रिट दायर गरेका छन् ।

पार्टीभित्रको चर्को विवाद र दबावबिच कांग्रेसले साउन २४ गते केन्द्रीय समिति बैठक बोलाएको छ । असोज १६ गतेदेखि १९ गतेसम्म १५औँ महाधिवेशन गर्ने मिति तय गरेको कांग्रेसमा क्रियाशील सदस्यता वितरण र विशेष महाधिवेशनको वैधानिकतासम्बन्धी विवाद चर्मात्कर्षमा छ । दुवै पक्षले आफ्ना अडानलाई 'इगो' को विषय बनाउँदा र बेलाबेलै भेलाको राजनीतिले कांग्रेस अहिले एकता र विभाजनको दोसोर्धमा उभिएको छ । साउन २४ को बैठकले यी दबाबहरूलाई कसरी सम्बोधन गर्नु भन्ने धेरैको चासो छ ।

कोशीको मुख्यमन्त्री फेर्ने विषयमा एमालेमा किचलो

बुटवल । एमाले अध्यक्ष केपी ओलीले बागमती संसदीय दलका नेताबाट जगन्नाथ थापालाई हटाएर आफू निकट किरण थापालाई दलको नेता र मुख्यमन्त्री बनाउने प्रयास असफल भएपछि कोशीमा हाल मुख्यमन्त्री रहेका हिक्मत कार्कीलाई हटाएर उनको स्थानमा तिलकुमार मेन्याङ्बोलाई प्रदेशको मुख्यमन्त्री बनाउन थालेपछि पार्टीभित्र किचलो भएको छ । विगतमा ओली निकट मानिएका कोशीका मुख्यमन्त्री कार्की पछिल्ला दिनमा पार्टी पुनर्गठनको पक्षमा उभिएका छन् । कार्की पार्टी पुनर्गठनको पक्षमा उभिएपछि ओली उनीसँगै रुष्ट छन् । एमालेमा पार्टी पुनर्गठन र रूपान्तरणको पक्षमा उपाध्यक्ष विष्णु पौडेल र महासचिव शंकर पोखरेलसहित कार्की पनि उठे उभिएसँगै ओली उनलाई मुख्यमन्त्रीमा निरन्तरता दिन नहुने पक्षमा पुगेका हुन् ।

'कोशीमा कार्कीलाई नै निरन्तरता दिँदा सहज हुने हो । तर अध्यक्ष ओलीलाई कार्की पुनर्गठनको पक्षमा लागेको चिन्त बुझ्नेको छैन,' एमालेका एक सचिवालय सदस्य भन्छन्-'त्यही भएर उहाँ अहिले कार्कीको ठाउँमा मेन्याङ्बोलाई मुख्यमन्त्री बनाउने कसूरतमा हुनुहुन्छ, यसले पार्टीभित्र अनावश्यक किचलो थपेको छ ।'

» बाँकी ३ पेजमा

निजी क्षेत्रलाई विश्वासमा लिएर अधि बढ्नुपर्छ : गगन

बुटवल । नेपाली कांग्रेसका सभापति गगनकुमार थापाले डिजिटल अर्थतन्त्रको विकास र विस्तारका लागि सरकारले निजी क्षेत्रलाई विश्वासमा लिएर अधि बढ्नुपर्नेमा जोड दिएका छन् ।

पार्टी केन्द्रीय कार्यालय सातेपामा आइतबार आयोजित 'डिजिटल इकोनोमी: स्थानीय रोजगारी र पहुँच विश्वबजार' विषयक अन्तर्क्रिया कार्यक्रममा बोल्दै सभापति थापाले सरकारले यस क्षेत्रमा उच्च महत्वाकांक्षा राख्नुपर्ने र निजी क्षेत्रको क्षमतामाथि भरोसा गर्नुपर्ने बताएका हुन् ।

'हामी के चाहन्छौं भने सरकारले यस क्षेत्रमा अझ प्रभावकारी रूपमा काम गरेको । यसका लागि हाम्रा सबै सांसद संसदमा आवश्यक सहयोग गर्न तयार हुनुहुन्छ, हामी पनि पूर्णरूपमा सहकार्य गर्न तयार छौं । तर सरकारले दुई कुरामा स्पष्ट हुनुपर्छ । पहिलो, यस क्षेत्रमा स्पष्ट महत्वाकांक्षी योजना हुनुपर्छ । दोस्रो, निजी क्षेत्र र बजारप्रति विश्वास गर्नुपर्छ ।'- उनले भने ।

सरकारले मात्र सबै कुरा जान्दछ भन्ने मानसिकता त्याग्नुपर्ने उल्लेख गर्दै निजी क्षेत्रको विज्ञता र बजारको गतिशीलतालाई स्वीकार गर्न आग्रह गरे । डिजिटल अर्थतन्त्रलाई नेपालको अर्थतन्त्रको मुख्य मेरुदण्ड (ब्याकबोन) बनाउन सकिने सम्भावना औल्याउँदै उनले यसलाई कुनै एक राजनीतिक दलको मात्र नभई साभ्भा एजेण्डा बनाउनुपर्ने बताए ।

'सबै ज्ञान र क्षमता सरकारसँग मात्रै छ भन्ने सोच उचित होइन । जान्ने मानिसहरू सरकारबाहिर पनि छन् ।

» बाँकी ३ पेजमा

लुम्बिनी संवाददाता

बुटवल

पश्चिम नवलपरासीको सुस्तामा भारतीय सशस्त्र सीमा बल (एसएसबी) नेपाली भूमिमा प्रवेश गरेर निर्माणधीन अस्थायी बाँध भत्काएपछि विवाद भएको छ ।

स्थानीयका अनुसार आइतबार दिउँसो साढे ३ बजेतिर करिब १५ जना सादा पोसाकमा र अरु हतियारसहित ६० जनाको संख्यामा एसएसबी नेपाली भूमि पसेका थिए । उनीहरूले सुस्ता गाउँपालिका ५ थारु टोलमा निर्माणधीन १३२ मिटर लामो बाँध नजिकै दुई दिन मात्रै बनाइएको कच्ची बाँध भारतीय सुरक्षाकर्मीले भत्काइदिएको स्थानीय बाबु खानले बताएका छन् । भारतीय सुरक्षाकर्मीले नेपालतर्फ बगिरहेको संरचना भत्काएपछि स्थानीयवासी प्रतिवादमा उत्रिएका थिए ।

वर्षायाममा नारायणी नदीको भेलले कटान गर्न थालेपछि साउन १५ गते स्थानीयले बोरामा माटो भरेर अस्थायी बाँध निर्माण गरेका थिए ।

पहिलो चरणमा नारायणी नदी किनारको एक किलोमिटर क्षेत्रको तटबन्धन निर्माण कार्य अन्तिम चरणमा पुगेको छ । त्यही एक किलोमिटरमा थप जोडेर बनाउन लागिएको दोस्रो चरणको १३२ मिटर क्षेत्रको तटबन्धन कार्यलाई दुई महिनाअघि एसएसबीले रोकेको थियो । त्यही रोकेको स्थानबाट नदीको भेल फस्न थालेपछि स्थानीयले अस्थायी बाँध बनाएका हुन् । त्यही अस्थायी बाँधलाई एसएसबीले भत्काएको स्थानीयवासीले बताएका छन् ।

सशस्त्र प्रहरी बल नेपाल नम्बर २६ गण नवलपरासीका एसपी गोविन्द खातीले अस्थायी रूपमा मानिएको दसगंजा क्षेत्र नजिक स्थानीयले थुपारेको माटो भारतीय पक्षले हटाएको जानकारी पाउन साथ सशस्त्र प्रहरीको टोली परिचालन गरी दुवै पक्षलाई सम्झाइएको बताए ।

सुस्तामा सीमा स्तम्भ नहुँदा दुवै देशका सुरक्षा अधिकारीको सहमतिअनुसार सुस्ता ५ थारुटोलमा रहेको सिमलको रुखलाई अस्थायी सीमा संकेतका रूपमा मार्किट आएको छ । भारतीय पक्षले उक्त रुखबाट करिब दुई सय मिटर पर रहेको अर्को रुखभन्दा अगाडि नबढ्न भन्दै आएको छ । अगाडि नबढ्न भनेकै ठाउँ नजिक माटो खसालेर बाँध बाँधेको भन्दै एसएसबीले हटाएको एसपी खातीले बताए । स्थानीयले भने आफूहरूले भारतीय पक्षले भनेको रुखभन्दा करिब ५० मिटर पछाडि नदीको भेल रोक्न माटो राखेको दाबी गरेका छन् । घटनापछि सिमलको रुख आसपासमा थप हतियारसहित एसएसबीको सुरक्षा टोली परिचालन गरिएको स्थानीयले बताए । सशस्त्र प्रहरीका एसपी खातीले भने त्यहाँको अवस्था सामान्य रहेको बताए ।

नारायणी नदी पारि रहेको सुस्ता गाउँपालिका वडा नम्बर ५ स्थित सुस्ता गाउँमा करिब ४ सय घरपरिवारको बसोबास छ । गाउँलाई नदीको जोखिमबाट जोगाउन सिँचाइ तथा जलश्रोत व्यवस्थापन आयोगना चितवनले पहिलो चरणमा साढे ११ करोडको लागतमा तटबन्धन कार्य गरिरहेको छ । दोस्रो चरणअन्तर्गत थप १ करोड ४६ लाखको लागतमा निर्माण सुरु गरिएको १३२ मिटर तटबन्धनको काम भारतीय अवरोधका कारण रोकिएको हो ।

रूपन्देहीका ११ दलद्वारा

सद्भाव कायम राख्न अपिल

दलहरूले भूमिहीन, सुकुम्बासी तथा अन्यव्यस्थित बसोवासीको उचित व्यवस्थापन गरी तत्काल जग्गाधनी पूर्जा (लालपुर्जा) वितरण गर्न र उचित व्यवस्थापन नगरी विस्थापन वा डोजर प्रयोग तत्काल रोक्न सरकारसँग माग गरेका छन् ।

बुटवल । रूपन्देहीमा क्रियाशील ११ राजनीतिक दलले समाजमा धार्मिक र सामाजिक सद्भाव कायम राख्न सबै पक्षसँग अपील गरेका छन् । नेपाल कम्युनिस्ट पार्टी (माओवादी) को समन्वयमा बसेको ११ दलको संयुक्त बैठकले सुनसरी र सिराहा लगायत देशका पूर्वी जिल्लाहरूमा भएका घटना र समसामयिक राष्ट्रिय तथा जनसरोकारका विषयमा गम्भीर छलफल गरी संयुक्त प्रेस विज्ञापनामार्फत सरकारसँग विभिन्न आठ विषयमा ध्यानाकर्षणसहित माग गर्ने निर्णय आफ्नो निर्णय गरेको छ । दलहरूले सुनसरीको देवानगन्ज र सिराहाको गोलबजार लगायत विभिन्न स्थानमा भएका घटनाप्रति गम्भीर चिन्ता व्यक्त गर्दै घाइतेहरूको शौर्य, नि:शुल्क र प्रभावकारी उपचारको व्यवस्था गर्न सरकारसँग माग गरेका छन् ।

नेपाल बहुजातीय, बहुभाषिक, बहुधार्मिक तथा बहुसांस्कृतिक मुलुक भएको र विविधता नै आफ्नो पहिचान भएको उल्लेख गर्दै दलहरूले कुनै पनि बहानामा धार्मिक, जातीय वा साम्प्रदायिक द्वेष फैलाउने, सामाजिक सद्भाव बिथोल्ने तथा हिंसा भड्काउने गतिविधि राष्ट्रिय हितविपरीत रहेको बताएका छन् । यस्ता गतिविधिबाट सबैलाई सचेत रहन हार्दिक अपिल गरेका छन् । दलहरूले घटनाको निष्पक्ष, स्वतन्त्र र विश्वसनीय छानविन गरी दोषी जोसुकै भए पनि कानुनबमोजिम कारवाही गर्न,

पीडित परिवारलाई उचित राहत तथा क्षतिपूर्ति उपलब्ध गराउन र भविष्यमा यस्ता घटना दोहोरिन नदिन प्रभावकारी कदम लिन सरकारसँग माग गरेका छन् । देशभर धार्मिक, सामाजिक तथा साम्प्रदायिक सद्भाव कायम राख्न सबै पक्षलाई संयमता अपनाउन र अफवाह तथा उतेजनात्मक गतिविधिबाट टाढा रहन आग्रह गर्दै ११ दलले सरकार तथा सरोकारवाला निकाय नै बढी जिम्मेवार हुनुपर्ने स्पष्ट पारेका छन् ।

दलहरूले भूमिहीन, सुकुम्बासी तथा अन्यव्यस्थित बसोवासी नागरिकको उचित व्यवस्थापन गरी तत्काल जग्गाधनी पूर्जा (लालपुर्जा) वितरण गर्न र उचित व्यवस्थापन नगरी गरिने कुनै पनि विस्थापन वा डोजर प्रयोग तत्काल रोक्न सरकारसँग माग गरेका छन् । साथै अन्यव्यस्थित बसोवासीहरूलाई भूमि ऐनले निर्धारण गरेको अधिकतम क्षेत्रफलभित्र रहने गरी आवास र कृषि प्रयोजनका लागि मालपोतमा लामे रजिस्ट्रेशन शुल्कबाट प्राप्त हुने राजस्वमा न्यून शुल्क लिई जग्गाधनी पूर्जा उपलब्ध गराउन पनि माग गरिएको छ ।

विद्युत्तमा ५० युनिटभन्दा माथि थपिएको ५ प्रतिशत भ्याट करले आम उपभोक्ता, उद्योगी तथा व्यवसायीलाई आर्थिक भार थपेको भन्दै उक्त कर तत्काल पुनर्विचार गर्न पनि दलहरूले सरकारसँग माग गरेका छन् ।

» बाँकी ३ पेजमा

सुस्ताको कुल क्षेत्रफल ४० हजार ९८० हेक्टर रहेको छ । भारतीयको अतिक्रमणका कारण हाल सुस्ताबासीले ७ हजार हेक्टर भूमि मात्र उपयोग गर्दै आएको सुस्ता बचाउ अभियानका प्रवक्ता रवीन्द्र जैसवालको दाबी छ । '१४ हजार ५ सय हेक्टर भूमि भारतले अतिक्रमण गरिसकेको छ, १९ हजार ४८० हेक्टर क्षेलाई विवादित भन्दै प्रयोग गर्न दिइएको छैन ।'-जैसवालले भने । विवादपछि उक्त भूमिमा दुई देशका जिल्लास्थित सुरक्षा प्रमुखहरूको बैठकले उक्त क्षेत्र कसैले पनि उपयोग नगर्ने सहमति गरिएको छ ।

सुस्ता बचाउ युवा अभियानका संयोजक योगेन्द्र गौतमले भारतीय एसएसबी दुई देशको सीमा मानिएको सिमलको रुखभन्दा ३ सय मिटर यता नेपालतर्फ प्रवेश गरेर अस्थायी बाँध भत्काएको बताए । स्थानीयले रोक्ने प्रयास गरे पनि हतियारसहित आएकाे रोक्न नसकिएको, तर विवाद भएको उनले जानकारी दिए ।

यसअघि गत असारामा पनि भारतीय सुरक्षाकर्मी सुस्ता क्षेत्रमा प्रवेश गरेर बाँध निर्माणको काम रोक्न दबाब दिएपछि रोकिएको थियो । सुस्ता नेपाल-भारतबिच लामो समयदेखि विवादित सीमा क्षेत्रका रूपमा रहँदै आएको छ । स्थानीय मुना खाँका अनुसार सीमा स्तम्भको अभाव, नारायणी नदीले धार परिवर्तन गर्नु तथा भारतीय पक्षबाट हुने पटक-पटकको हस्तक्षेपका कारण त्यहाँ विवाद दोहोरिने गरेको छ । भारतीय पक्षले बाँध भत्काएपछि अग्रिय घटना हुनानदिन नेपालको सशस्त्र प्रहरी बल पनि घटनास्थल पुगेको थियो ।

नवलपरासीका सीडीओ दीपकराज नेपालले नेपालतर्फ वर्षाबाट हुन सक्ने विपदको जोखिमलाई रोक्न दुईदिन अघि मात्र माटोको अस्थायी

बाँध बनाएको तर त्यसमा भारतीय पक्षले विरोध गरेर आइतबार दिउँसो भत्काएको स्वीकार गरे ।

सुस्ता ५ का स्थानीय बासिन्दाका अनुसार प्रधानमन्त्री बालेन्द्र शाहले संसदको रोष्ट्रमबाटै नेपालले भारतको थुप्रै ठाउँमा सीमा भिचैको अभिव्यक्ति दिएपछि भारतीय पक्षलाई हस्तक्षेप गर्न सजिलो भएको छ ।

विवादको मूल कारण १८१६ को सुगौली सन्धि

सुस्ता विवादको मूल कारण १८१६ को असमान सुगौली सन्धि र त्यसपछि नारायणी (गण्डक) नदीले धार परिवर्तन गर्नु हो । सुगौली सन्धिअनुसार नदीको पश्चिम नेपाल र पूर्व भारत पर्ने व्यवस्था थियो । सन्धि हुँदा सुस्ता गाउँ नदीको पश्चिमतर्फ अर्थात् नेपालतर्फ थियो । तर वर्षौंदेखिको बाढी र नदीको बहाव परिवर्तनसँगै नदी पूर्वबाट पश्चिम सर्दै गयो । त्यसपछि सुस्ता क्षेत्रको ठूलो भाग नदीको अर्कोपट्टि देखिन थालेपछि दुवै देशले आफ्नो-आफ्नो दाबी गर्दै आएका छन् ।

नेपालले सन्धि भएको समयको नदीको धारलाई आधार मान्नुपर्ने अडान राख्दै आएको छ भने भारतले हालको नदीको अवस्थालाई आधार मानेर दाबी गर्ने गरेको छ । यही कारण सुस्ता विवाद अहिलेसम्म समाधान हुन सकेको छैन ।

सीमास्तम्भ नहुँदा पटक पटक विवाद

सुस्ता क्षेत्रमा करिब २४ किलोमिटर सीमामा आधिकारिक सीमा स्तम्भ छैन । सीमास्तम्भको अभावमा स्थानीयले नदी, रुख र प्राकृतिक चिन्हालाई आधार मानेर सीमा छुट्ट्याउने गरेका छन् ।

» बाँकी ३ पेजमा

सिद्धार्थ पब्लिकेशन(प्रा.लि.)द्वारा प्रकाशित

दैनिक

लुम्बिनी

निजी क्षेत्रबाट निरन्तर प्रकाशित पहिलो राष्ट्रिय दैनिक

अनलाइन संस्करण lumbinipatrika.com

स्वतन्त्र र निष्पक्ष

जनताको लोकप्रिय पत्रिका

निजी क्षेत्रबाट निरन्तर प्रकाशित नेपालको राष्ट्रिय दैनिक 'दैनिक लुम्बिनी' सत्य, तथ्य र विश्वसनीय समाचारको माध्यमबाट जनअपेक्षी समाज र समृद्ध राष्ट्र निर्माणमा समर्पित ।

स्वतन्त्र

कुनै पनि राजनीतिक वा आर्थिक स्वार्थबाट स्वतन्त्र रही सत्यको पक्षमा ।

निष्पक्ष

सबै पक्षलाई समान दृष्टिले हेर्ने निष्पक्ष र वस्तुनिष्ठ पत्रकारिता ।

जनताको लोकप्रिय

जनतासँग नजिक, जनताको कुरा उठाउने, जनविश्वासको प्रतिक ।

तथ्यपरक समाचार, गहन विश्लेषण र सशक्त सम्पादकीयका साथ तपाईंको भरोसा, हाम्रो प्रतिबद्धता

राष्ट्रिय तथा अन्तर्राष्ट्रिय समाचार

गहन विश्लेषण र अनुसन्धान

समाज, अर्थतन्त्र, राजनीति, शिक्षा, स्वास्थ्य र खेलकुद

फोटो समाचार र विशेष रिपोर्ट

विचार, सम्पादकीय र साहित्य

सम्पर्क

०७१-५३०६४०, ५३७४०

WWW.lumbininews@gmail.com

उटबन-११, माथभगाउँ रुपन्देही, लुम्बिनी प्रदेश, नेपाल

पृष्ठ ११

सम्पादकीय

पर्वतारोहणमा अपुरणीय क्षति

हिमाल आरोहणमा विश्व कीर्तिमान बनाएका निर्मल पूर्जा अर्थात् निम्स दाइ हिमाल आरोहणका क्रममा हिम पहिरोमा परी अस्ताएका छन् । पाकिस्तानको काराकोरम पर्वत शृंखलामा पर्ने ‘ब्रोड पिक’ हिमाल चढ्ने क्रममा उनको निधन भएको हो । उनले ८ हजार मिटरभन्दा अग्ला विश्वका सबै १४ हिमाल केवल ६ महिना ६ दिनमा आरोहण गर्दै नयाँ विश्व कीर्तिमान बनाएका थिए । म्याग्दीमा जन्मेका निर्मल पूर्जा बेलायती सेनामा भर्ती भएपछि ‘निम्स दाइ’ बनेका थिए । सेनामा रहँदा बेलायती सहकर्मिहरूले उनको नाम उच्चारण गर्न अर्‍य्यारो भएपछि ‘निम्स’ भन्न थालेका थिए । त्यही ‘निम्स’ हिमाल आरोहण गर्न थालेपछि सबैका प्रिय ‘निम्स दाइ’ बने ।

आरोहण जीवनमा अनेकौँ कठिनाइ व्यहोरेका निम्स दाइ नयाँ रेकर्डसम्मुख रहँदा संसारबाट बिदा भएका छन् । उनीसँगै अन्तर्राष्ट्रियस्तरका नेपाली आरोही पुरबहादुर गुरूङ ‘युक्ता’, किली पेम्बा शेर्पा ‘किटु’, निमा शेर्पा र नवाङ थिन्डु शेर्पाले पनि ब्रोड पिकमै अस्ताएका छन् । ओमानका नधिरा अहमद अब्दुल्लाह अल हार्थी, पाकिस्तानका सोहेल साखी, चीनका वाङ जोङ र अमेरिकाकी मालोरी गाइसले पनि ब्रोड पिकको हिमपहिरोमा परी ज्यान गुमाए ।

जीवनमा हिमाल आरोहण गर्छु भनेर उनले कहिल्यै योजना बनाएनन् । यसपालि ब्रोड पिक पनि बिनायोजना नै चढे । बेलायती सेना छाडेपछि सन् २०१२ मै उनले पहिलो पटक ६ हजार ११९ मिटर अग्लो लोबुचे इस्ट हिमाल आरोहण गरे । त्यसपछि सुरु भएको हिमाल आरोहण यात्रा केही वर्षमै विश्व कीर्तिमान गर्न सफल भए । ६ महिना ६ दिनमा ८ हजार मिटरभन्दा अग्ला हिमाल आरोहण गरेर कीर्तिमान बनाएका उनले केही यस्ता कीर्तिमान बनाए, जुन विश्वभर चर्चित छन् । आठ हजार मिटरभन्दा अग्ला १४ हिमाल यसअघि दक्षिण कोरियाका पर्वतारोही किम चाङ-होको नाममा रहेको भन्डै आठ वर्षको कीर्तिमान उनले तोडेका हुन् । यो अभियानलाई ‘प्रोजेक्ट पसिबल’ नाम दिइएको थियो । धेरैले यो लक्ष्य सम्भव नै नभएको बताएका थिए । सन् २०२१ को १६ जनवरीमा उनले मिङ्मा डेभिड शेर्पासहित पूर्ण नेपाली टोलीको नेतृत्व गर्दै विश्वको दोस्रो अग्लो हिमाल केट्को पहिलो पटक जाडो महिनामा आरोहण गरेर अर्को इतिहास रचे । दशकौंदेखि विश्वभरका आरोहीले प्रयास गरे पनि कसैले सफल गर्न नसकेको केट् हिउँदमा पहिलो पटक नेपाली टोलीले नै आरोहण गरेको गऱ्यो । चुचुरो पुनुअघि टोलीले नेपाली राष्ट्रिय गान गाएको दृश्य विश्वभर चर्चित बनेको थियो । सन् २०१६ मा पहिलो पटक सगरमाथा आरोहण गरेका उनले फर्किने क्रममा ‘डेथ जोन’ मा समस्यामा परेका एक आरोहीको उद्धार गरेर अन्तर्राष्ट्रिय चर्चा बटुलेका थिए । साहसिक उद्धार र उच्च हिमाली पर्वतारोहणमा पुऱ्याएको योगदानका लागि बेलायतकी महारानी एलिजाबेथ द्वितीयाले उनलाई सन् २०१८ मा एमबिई सम्मान प्रदान गरेकी थिइन् । उनीसहित ६ नेपाली पर्वतारोहीको निधन नेपालको पर्वतारोण क्षेत्रका लागि अपुरणीय क्षति हो ।

हिमाल आरोहण साहसिक र चुनौतीपूर्ण काम हो । उनको यो साहसिक र चुनौतीपूर्ण काममा विश्व रेकर्ड कायम गरेर व्यक्तिगत प्रतिष्ठा मात्रै नभएर मुलुककै इज्जत कमाउन सफल भए । साहसिक पर्यटनका लागि हिमाल आरोहण रोजिन्छ । मान्छे जन्मेपछि मृत्यु सत्य हो । तर कहिले कहाँ भन्ने निश्चित छैन । त्यसकारण जीवनलाई सार्थक र फलदायी बनाउने विषय महत्वपूर्ण हो । मान्छे आफ्नो कर्मले स्थापित हुन्छ । उसको कर्मकै कारण भौतिक रुपमा नरहे पनि उ जीवन्त रहन्छ । भौतिक अवसान भएको धेरै वर्ष बित्दा पनि कर्मले समाजमा उसको स्थान उच्च हुन्छ । निर्मल पुर्जा साहसिक हिमाल आरोहणमा बनाएको कीर्तिले सधैँ बाँचिरहने छन् । नेपाली समाजले मात्रै नभएर विश्व पर्वतारोहण क्षेत्रमा उनको सधैँ सम्भना भइरहने छ । हार्दिक श्रद्धाञ्जली निम्स दाइ ।

सर्पको टोकाइबाट कसरी जोगिने ? टोकिहालेमा के गर्ने ?

गर्मी र वर्षायाम सुरु भएसँगै सर्पको टोकाइ (सर्पदंश) का घटनाहरू निकै बढ्ने गर्छन् । नेपालमा विशेषगरी तराई र भित्री मधेशका भेगहरूमा बर्सेनि सर्पको टोकाइबाट सयौँ मानिस पीडित हुने र कतिपयले अकालमै ज्यान गुमाउनुपर्ने अवस्था छ । सर्पको टोकाइबाट जोगिन घरवरपरको वातावरण सफा राख्ने, हिँड्दा सावधानी अपनाउने र व्यक्तिगत सुरक्षामा ध्यान दिने नै सबैभन्दा प्रभावकारी उपाय हुन् । सर्प विशेषज्ञ कमल देवकोटाका अनुसार सामान्य सावधानी अपनाउँदा मात्रै पनि सर्पदंशको जोखिमबाट दूलो मात्रामा बच्न सकिन्छ ।

१. घर र वरपर सुरक्षित राख्ने उपायहरू

भ्हाडी र फोहोर नियमित सफा गर्ने: घरवरपर रहेका भ्हाडी, कसिन्ध्र, पातपतिन्ध्र र दाउराका चाडहरू नियमित सफा गर्नुहोस्। यस्ता ओसिला र अँध्यारा ठाउँहरू सर्प लुक्ने मुख्य आश्रयस्थल हुन् ।

मुसाको नियन्त्रण गर्ने: सर्पको मुख्य आहारा मुसा हो । घर र गोठ वरपर मुसा बस्न नदिएमा सर्प आउने जोखिम स्वत: कम हुन्छ ।

प्याल र चिराहरू टाल्ने: घरको पर्खाल, कच्ची भुइँ वा कुनाकाप्चामा भएका प्याल र चिराहरूलाई माटो वा सिमेन्टले राम्रोसँग टाल्नुहोस् ।

भुइँमा नसुत्ने: विशेषगरी तराई क्षेत्रमा गर्मीको समयमा भुइँमा सुत्ने बानीले सर्पको टोकाइको जोखिम अत्यधिक बढाउँछ । सुलका लागि सधैँ खाटको प्रयोग गर्नुहोस् र खाटको चारैतिर राम्रोसँग

घुसारेर भुल टाँगेर मात्र सुत्ने गर्नुहोस् ।

२. बाहिर वा खेतबारीमा काम गर्दा अपनाउने सावधानी

सुरक्षित पोशाक लगाउने: खेतबारी, भ्हाडी वा जङ्गलमा जाँदा अनिवार्य रूपमा धुँदासम्म आउने मोटो र लामो गम्बुट जुता, मोटो मोजा र लामो पाइन्ट लगाउनुहोस् । बाहुला भएको लुगाले पनि शरीरलाई सुरक्षित राख्न मद्दत गर्छ ।

टर्चलाइटको प्रयोग गर्ने: रातिको समयमा बाहिर निस्कँदा (विशेषगरी गाउँघरमा शौचालय जाँदा वा गोठतर्फ जाँदा) सधैँ उज्यालो टर्चलाइट वा बत्ती बालेर मात्र हिँड्ने बानी बसाल्नुहोस् । लौरोको प्रयोग गर्ने: अँध्यारो वा घाँसपात भएको ठाउँमा हिँड्दा अगाडि लौरोले भुइँ ठटाउँदै हिँड्नुहोस् । लौरोको कम्पन र आवाजका कारण सर्प तपाईंको नजिक आउँदैन र टाढा भाग्छ ।

हात हाल्नुअघि सोच्ने: ढुङ्गाको चेप, रुखको प्याल, पराल वा दाउराको चाडभित्र सिधै हात हाल्ने गल्ती कहिल्यै नगर्नुहोस् । पहिले लौरो वा लौरीको सहायताले ती ठाउँहरू छामेर मात्र काम गर्नुहोस् ।

विशेष सुभाष: यदि असावधानीवश सर्पले टोकिहालेमा नआतिसङ्कन बिरामीलाई शान्त राख्ने, टोकेको भागलाई हलचल हुन नदिने र जतिसक्दो चाँडो ‘एन्टी-स्नेक भेनम’ उपलब्ध भएको नजिकैको अस्पताल वा सर्पदंश उपचार केन्द्रमा पुऱ्याउनुपर्छ । घरेलु उपचार वा फारफुकको चक्करमा लागेर अमूल्य समय खेर फाल्नु हुँदैन ।

२०व३ साउन १८, गते सोमबार

Monday August 03, 2026

विकास र अनुशासनका लागि नागरिक सभ्यता

सुदर्शन अर्याल ‘शीतल’

असल राजनीतिक संस्कार विकासको एउटा सर्त हो भने सामाजिक सहभागिता, प्रशासनिक सुधार, कानुनी निष्पक्षता, जिम्मेवार नेतृत्व र नागरिक खबरदारी विकासको अर्को सर्त हो । हामीले प्रदर्शन गर्ने अनुशासन वास्तविक विकासको सारथी हो । विकास, सुशासन र समृद्धिका लागि सुधारको कठोर मूल्य चुकाउन हामी तयार हुनै पर्दछ । प्रतिशोध, विरोध र स्वार्थको अन्धोपनाबाट संसद् माथि उठ्नै पर्छ । देश र जनतालाई साँच्चिकै केन्द्रमा राखेर न्यायिक उत्तरदायित्व, जिम्मेवारी, जवाफदेहिता र नागरिक कर्तव्य पूरा हुने नीति निर्माण गर्न सके मात्र विकास सम्भव छ ।

नेपालको इतिहासमा धेरै परिवर्तनहरू भए । नेपालले परिवर्तनहरूको इतिहास बोकेको छ भन्दा पनि हुन्छ । धेरै शासन व्यवस्था फेरियो, संविधान फेरियो, सत्ताका केन्द्रहरू फेरिए । तर आम नागरिकको जीवनमा अपेक्षित परिवर्तनको गति अझै सुस्त छ । आज हामीले आफैँलाई एउटा गम्भीर प्रश्न सोध्नुपर्ने बेला भएको छ- के समस्या केवल व्यवस्था परिवर्तन मात्र हो रु वा व्यवस्थालाई सञ्चालन गर्ने हाम्रो राजनीतिक संस्कार, व्यवहार र चरित्र रु सांस्कृतिक परिवर्तन, इमानदारीता, नैतिकता र जिम्मेवारीको बोध व्यवस्था परिर्तनपछि भयो त ? सीधा उत्तर छ- भएन । विकास भनेको जनताको जीवनमा देखिने गरी भएको आर्थिक, सामाजिक, राजनीतिक, वातावरणीय र सांस्कृतिक प्रगति हो । अनुशासन मर्यादित जीवन पद्धति हो । जहाँ जिम्मेवारी, उत्तरदायित्व र सम्मानको अनुभूति हुन्छ, त्यहाँ अनुशासन

हुन्छ । विकासको आधार अनुशासन हो । अनुशासनविनाको विकास असम्भव छ र विकासपछिको अनुशासन अनिवार्य छ । त्यसैले विकासको गति अनुशासनको पदमार्गमा चल्छ । अनुशासन त्यो मार्ग हो, जसले विकासलाई गन्तव्यमा पुऱ्याउँछ । त्यसैले विकासका लागि अनुशासित हुनु पहिलो सर्त हो । जहाँ अनुशासन हुन्छ, त्यहाँ सर्वपक्षीय विकास हुन्छ । कार्यपालिका, व्यवस्थापिका र न्यायपालिकालाई अनुशासनको पदमार्गमा हिँडाउन सके विकासको गति पक्कै पनि अगाडि बढ्छ, देखिने गरी बढ्छ ।

आज हामीले देखेका विकसित देशहरू अनुशासनको पदमार्गमा छन् । त्यहाँका जनतालाई जिम्मेवारी, उत्तरदायित्व र अनुशासनको अनुशरण गर्ने बानी परेको छ । नैतिक मूल्य मान्यता, नीति, विधि र थितीलाई संस्कृतिको रूपमा लिने गरेका छन् । तर हामीले यसको महत्व बुझेनौं वा बुझेर पनि अनुशरण गर्न सकेनौँ र विकासमा धेरै पछाडि धकेलियौँ । विगत ७५ वर्षदेखि राजनीतिक दाउपेच समस्याको मुख्य साभा केन्द्र बन्यो ।

साथै गलत राजनीतिक संस्कारको विकास भयो । नीति र नैतिकता न पालना गर्न लगाइयो, न पालना नै गरियो । ३५ वर्षदेखि सरकार बने, ढल्ने र बन्ने प्रक्रिया निरन्तर चलिरह्यो । अनुशासन, जिम्मेवारी र उत्तरदायित्वविहीन हुनुलाई आफ्नो अधिकार प्राप्त भएको ठान्न थालियो । समाज अनुशासनहीन र अमर्यादित हुन पुग्यो, जसको प्रभाव राष्ट्रव्यापीरुपमा देखिएको छ ।

बलात्कार, हत्या-हिंसा, पारिवारिक कलह, सामाजिक द्वन्द, मर्यादाविहीन बहस, जिम्मेवारविहीन गतिविधि, समाजिक सञ्जालको दुरुयोग, कुलत-दुर्व्यसनी, आत्मदाह आदि यसैका परिणाम हुन् ।

वि.सं. २०६२/०६३ पछि त यसले भन्ने भयावह रुप लिएको छ । गणतन्त्रको उद्देश्य र र्मलाई बिर्सिए संसद् भागवण्डाको मोलतोल गर्ने अमर्यादित थलो बन्यो । राष्ट्रिय महत्वको विषयलाई पन्छाउँदै पद बाँडफाँट र गठबन्धनको गणितले प्रमुख स्थान पायो । शिक्षा, स्वास्थ्य र रोजगारीको जनताको मागलाई बेवास्ता गर्दै संसद्को त्यो ऊर्जा राजनीतिक समिकरणमा खर्च गरियो ।

नीति, विधि र अनुशासनलाई लथालिङ्ग बनाइयो, राज्यका निकायहरू लुला र कमजोर बनाइए । राजनीतिक लाभ, दलगत दबाब र व्यक्तिगत स्वार्थको आलोचनाबाट कार्यपालिकाका निर्णयहरू मुक्त रहनन् । नीति निर्माणमा दूरदृष्टि पुऱ्याउन नसक्दा अन्तर्राष्ट्रिय जगत्मा राज्यको विश्वास कमजोर हुन पुग्यो ।

सरकारपिच्छे हुने योजनाको साटफेर र नीतिको फेरबदलेले विकासको गतिलाई अगाडि बढ्नै दिएन । त्यस्तै न्यायिक निर्णयहरू पैसाको सौदाबाजीमा हुन थाले । गरिबले न्याय पाएनन् । न्यायालयले परिस्थिति र आवश्यकताको महत्त्वलाई बुझेर निर्णय गरेको पाइएन । न्यायालय हुनुको औचित्य नागरिक र देशप्रतिको बफादारी हो । निष्पक्ष न्याय मात्र पर्याप्त होइन, न्यायालयबाट दिने न्याय समाज, राष्ट्र र जनतहमा भयो कि भएन, छ कि छैन मुख्य कुरा हो ।

अर्कोतिर, राज्यका निकायहरूलाई मात्र दोष दिएर नागरिक समाज पनिन्छ खोज्नु आत्मभुल हुनेछ । अरूबाट नियम र विधि खोज्ने तर अवरस पाउँदा ‘हत्याउने-लत्याउने’ प्रवृति बढ्यो । नियम उल्लंघनको ज्वलन्त उदाहरण सडक यातायातलाई हेरे पुग्छ । कमजोर सडक अनुशासन तथा चालक-यात्रु दुवैको लापरबाहीको परिणाम दिनहुँको सडक दुर्घटना हो । यसलाई प्रभावकारी बनाउन सम्बन्धित निकाय लागेको देखिंदैन ।

निर्माण र सुधारमा ढिलाइ तथा लापरबाही गर्ने हाम्रो व्यवहारले विकासप्रतिको आशा पूरा गर्ला त रु समस्या स्थायी समाधान गर्न नसक्नु नै राज्य असफलताको उदाहरण हो । आज बनायो भोलि बिगानै, ग्रामीण सडकको बेहाल, शहरका फुटपाथको दुरावस्था, पैदलयात्रीको बेढंगको हिँडाइ, चालकको लापरबाही, सडक आँतक्रमण आदि अस्तव्यस्त अवस्थालाई सुधार्न नसक्नु सरकारको असफलता हो । अब साँच्चै सुधार गर्ने हो भने अनुशासनलाई कडाइका साथ पालना गराउन सरकार पछि पर्नुहुँदैन । अनि मात्र विकासको प्रतिविम्ब भेटिन्छ ।

मानिसलाई कसले मार्छ: प्रकृति वा आत्महत्या ?

संसारमा दुई प्रकारका मानिस छन् । एकथरी जसले आफूले आफैँलाई अमर ठान्छन् । आफू हिँडेको बाटो उत्तम भनि दाबी गर्छन् । आफ्नो विचारलाई अरूकालागि मानक बनाउने प्रयास गर्छन् । उनीहरू आफू चन्द्रलोकमा जमिएर पृथ्वी घुम्न आएको जस्तो गर्विलो भाषामा कुरा गर्छन् । अर्को थरी भने आफूले जेसुकै राम्रो गरेपनि आफैँलाई दोषी देख्छन् । निरह ठान्छन् । सायद यही आत्मम्लानी र निरन्तरको निराशाले जीवनलाई अन्त्य गर्ने निर्णय सम्म पुऱ्याउँछ कि ? मानिस जुनसुकै धरातलमा जमिए पनि सबैमा एउटा मस्तिष्क छ । यही मस्तिष्क भित्र खुशी, दुःख, पीडा आफूलाई अन्त्य गर्ने विचार वा अनन्त कालसम्म बाँच्ने इच्छा अटाएका हुन्छ्न् । मानव इतिहासमा जीवन र मरणका कथाहरू पनि थुप्रैपटक लेखिए ।

कोही बहादुर वैभवले भरिपूर्ण भएर पनि आत्महत्या रोजे । कसैले रोगव्याधि, पीडा सहेर पनि पुरा जीवन सधर्ष गरे । जीवनको अन्तिम सास रहेसम्म बाँचे। यद्यपि, समाजमा आत्महत्या गर्नेहरूको इतिहास सबैकालमा कलङ्कित छ । डर, लाज र त्रास सँग जोडिएको देखिन्छ । आत्महत्याका घटनालाई लुकाइन्छ । समाजले कलङ्कित गर्छ ।

परामर्श मनोविज्ञान अध्ययनको क्रममा र पछि काम गर्ने क्रममा आत्महत्याबाट ज्यान गुमाएकाहरूका घटनाको कथा सुनें, देखें र बुझ्ने अवसर पाएँ । मनोसामाजिक परामर्शकाराहरूलाई सुपरिवेक्षणको क्रममापनि यस्ता अनुभव दोहोरिरे ।

तर एउटा प्रश्नले सधैँ पछ्याइरह्यो, आखिर मानिस

किन आफ्नै जीवन अन्त्य गर्न तयार हुन्छ ? किन बाँच्न मन नलाम्ने अवस्था आउँछ ? कि आवेगको परिणाम हो वा आशा सकिएको अनुभूति भएर वा मानसिक रोगको प्रभाव ?

यसको उत्तर सरल छैन । यसको कारण बहुआयामिक रहेको विभिन्न अध्ययनले देखाएका छन्। यसको परिणामलाई जैविक, मानसिक, सामाजिक र सांस्कृतिक पक्षहरूमा बाँडेर हेर्न सकिन्छ । केही मानिस तनाव, डिप्रेशनसँग जुधिरहेका हुन्छन् । कोही आफन्तको मृत्यु, रोगव्याधि, बिछोड दीर्घ रोग वा आर्थिक संकट भोगिरहेका हुन्छन् ।

कतिपयले सामाजिक लाञ्छना, भेदभाव र सम्बन्ध विच्छेदबाट गुञ्जनु परेको हुन्छ। मैले एक ठाउँमा पढेको थिए, “मानिस जन्मिदा त परी भएर जन्मिन्छ तर पछि समाजले भ्यागुता बनाइदिन्छ” । सायद यो कथनले मानिसमा पर्ने सामाजिक नकारात्मक प्रभावलाई बुझाउन खोजेको होला । विश्वमा हरेक वर्ष सात लाखभन्दा बढी मानिसले आत्महत्याका कारण ज्यान गुमाउने गरेको विभिन्न अध्ययनले देखाएका छन् । एरिस्टोटल देखि सकारात्मक मनोविज्ञानको मुल मान्यता के हो भने मानिसले सुख र सन्तुष्टि खोज्छ । त्यसैगरी चार्ल्स डार्विनको जीवन रक्षा सिद्धान्त अनुसार जीवन जिउने इच्छा जन्मजातै हुन्छ वा सयौं वर्ष बाँच्न मन लाग्छ । डा. मार्क ल्यारिले आत्महत्याको बाटो रोज्ने व्यक्तिले पनि प्राथमिक रूपमा आफ्नो जीवनलाई अन्त्य गर्न चाहेको हुँदैन् भनेर व्याख्या गरेको पाइन्छ ।

आत्महत्याको कारण व्यक्तिले केवल आफूलाई मात्रै गुमाउँदैन । उसले विभिन्न आश्रित व्यक्तिकहरूलाई पीडामा छोडेर गएको हुन्छ । यसले आफूसँगै परिवार र समाजलाई पनि प्रभावित गर्ने हुन्छ ।

केही अध्ययनको एउटा आत्महत्याले १३५ जनालाई प्रत्यक्ष प्रभाव पार्न सक्ने देखाएका छन् । बाँचेकाहरू शोक, अपराधबोध, गुमाईको पीडा, सामाजिक लाञ्छना र कलंकका सिकार भएका हुन्छन् । हरेक वर्ष सेप्टेम्बर १० मा विश्व

वैज्ञानिक ढंगबाट निरिक्षण, परीक्षण र प्रयोग गर्दै काम गर्न सके दिगो विकास हासिल गर्न सकिन्छ । स्वदेशमै केही गरौं न भन्दा पनि नसक्ने अवस्था छ । राजनीतिक अस्थिरताले जनताको चुलो निभ्यो, रोटी खोसियो । परिणाम, विदेशिन बाध्य हुनुपर्‍यो । समस्या विदेश जानुमा होइन, प्राप्त अनुभव र सीपलाई देशले प्रयोग गर्न नजान्नुमा छ । आउँदा दिनमा ज्ञान, सीप, प्रविधि र अनुभवले भरिएको त्यो मानव शक्तिलाई राज्यले स्वदेशमा अवसर प्रदान गरेर देश बनाउने शक्तिमा बदल्न सक्नुपर्दछ ।

अहिले युवालाई विदेश पलायन हुनबाट कसरी रोक्ने भन्ने चर्चा सबैतिर छ । यसको सजिलो जवाफ छ- देशमै रोजगारीको अवसर दिएर । तर त्यो अवसर दिन सक्ने अवस्थामा राज्य छ त रु छैन । अवसर सिर्जना गर्न पनि त केही समय लाग्ता, त्यतिन्जेल त्यो युवा केही गर्नका लागि विदेशिनु नै पर्ला । फेरि, कसैको रह्र होइन विदेशिनु, अवसर, बाध्यता र जिम्मेवारीको कर्तव्य हो ।

त्यसरी विदेशिएको त्यो मानव शक्तिले अर्थतन्त्रलाई चलायमान पनि त बनाएको छ । ज्ञान, सीप र अनुभवको सम्पति बनेर फर्किएको उसलाई अवसर दिन सक्ने देशले विकासको गति लिनेछ । तर सवारीसाधन आयातमा अर्थतन्त्रको दूलो हिस्सा बाहिरिएको हामी अनदेखा गरिरहेका छौँ । यसबाट न लागत फिर्ता हुन्छ, न सीप भित्रिन्छ । तसर्थ सवारीसाधन आयात ‘ठीक’ र विदेश जानु ‘बेठीक’ भन्ने भाष्य गलत छ । वृत्ति विकास र अवसरका लागि विदेशिनु सही हो तर त्यो पुञ्जलाई परिचालन गर्न राष्ट्रिय योजना नहुनु दुःखको कुरा हो । देशको अर्थतन्त्रको पहिरो सवारीसाधन आयातबाट गएको छ । यसलाई सरकारले रोक्नै पर्दछ । केही ठोको आशामा खर्बाँ रकम बाहिर जानबाट रोक ढिला गर्ने हो भने विकास असम्भव छ ।

विकासका लागि अनुशासित हुनुपर्दछ, विलासी होइन । विलासिताले ज्ञानलाई अन्धो बनाउँछ, धैर्यता र सहनशीलता नष्ट गर्छ । त्यसै गरी विकास निर्माणका योजना सुरु गर्न वर्षौं र सम्पन्न गर्न दशकौँ लागिरहेको छ । स्थानीयको अवरोध, राजनीतिक हस्तक्षेप, प्रशासनिक तथा कानुनी भ्रन्धटका कारण राष्ट्रिय योजनाहरू निर्माण हुन सकिरहेका छैनन् । विकास सबैको चाहना हो तर अनुशासित हुन, नियम पालना गर्ने र थोरै असुविधा स्वीकार्न कोही तयार छैनन् ।

यसै कारण ‘विकास र अनुशासनका लागि नागरिक सभ्यता आवश्यक’ भने चेतनामूलक विचार यस लेखामाफर्त प्रस्तुत गरेको हुँ । कानुन बनाउँदैमा विकास हुने होइन, गलत अभ्यास सुधार्नु विकास हो । यसो गर्दा कसैको सुविधा खोसिएला, प्रभाव घट्ला, चोट पुग्ला, त्यो सहन सक्ने हिम्मत हामीले गर्नुपर्दछ । सुधार र विकासको शुरूवाती चरण पीडादायी नै हुन्छ । यसबाट कसै न कसैलाई एकखालको स्वाभाविक पीडा हुन्छ, सहने हिम्मत गर्ौं ।

अन्त्यमा, युवा पुस्ताले दीर्घकालीन विकासका लागि हिम्मत गर्नु पर्छ । विकास सबैको साभा हो । यसका लागि अनुशासनको कठोर मूल्य चुकाउन र सताको निर्मम सुधार सहन हामी सबै तयार हुनै पर्दछ । यसको मतलब सत्ताले जे गरे पनि हुन्छ भन्ने होइन । शासन व्यवस्था जनउत्तरदायी र जवाफदेही बनाउन सबैले खबरदारी गर्ने छै, यसमा दुईमत छैन । तर नागरिक कर्तव्य पनि निर्वाह हुनै पर्दछ ।

परिवर्तन एकै रातमा आउने होइन । यो एउटा चुनावदेखि अर्को चुनावसम्म आइसक्ने पनि होइन । एउटा सरकारले आफ्नै पालामा एउटा आन्दोलनले गर्न सक्ने पनि होइन । यो त २०-२५ वर्षसम्मको निरन्तर प्रयास र स्वाभाविक पीडा सहेर मात्र हुने हो । असल राजनीतिक संस्कार विकासको एउटा सर्त हो भने सामाजिक सहभागिता, प्रशासनिक सुधार, कानुनी निष्पक्षता, जिम्मेवार नेतृत्व र नागरिक खबरदारी विकासको अर्को सर्त हो । हामीले प्रदर्शन गर्ने अनुशासन वास्तविक विकासको सारथी हो । विकास, सुशासन र समृद्धिका लागि सुधारको कठोर मूल्य चुकाउन हामी तयार हुनै पर्दछ । प्रतिशोध, विरोध र स्वार्थको अन्धोपनाबाट संसद् माथि उठ्नै पर्छ । देश र जनतालाई साँच्चिकै केन्द्रमा राखेर न्यायिक उत्तरदायित्व, जिम्मेवारी, जवाफदेहिता र नागरिक कर्तव्य पूरा हुने नीति निर्माण गर्न सके मात्र विकास सम्भव छ ।

समाचारपत्रबाट

आत्महत्या रोकथाम दिवस मनाइन्छ । नेपालमा दैनिक सरदर २० जनाको आत्महत्याको कारण मृत्यु हुने गरेको देखिन्छ ।

मनोविज्ञानका अनुसार आत्महत्या प्रायः जीवन समाप्त पार्ने इच्छा मात्र होइन, असह्य मानसिक र भावनात्मक पीडा, परिस्थितिजन्य तनाव, मन तथा भावनाको रोग लागेर वा आशा सकिए पछि आत्महत्याको बाटो रोजेका हुनसक्दछन् । तर हाम्रो समाजमा आत्महत्याको बारेमा खुलेर छलफल भएको देखिदैन ।

यदि यो विषय खुला छलफल भएमा र रिपोर्टिङमा आएमा आत्महत्या रोकथामका लागि योजना बनाउन मद्दत मिल्दछ । यसका लागि सामुदाय, विद्यालय, कार्यस्थल वा हरेक ठाउँमा खुला छलफल गर्नुपर्दछ ।

यसमा सञ्चार माध्यमको भूमिका पनि महत्त्वपूर्ण हुन्छ । आत्महत्याका घटनालाई सनसनीपूर्ण ढंगले प्रस्तुत गर्नुको सट्टा, आशा तथा जीवनमा पाएका सफलताका कथाहरूलाई स्थान दिनुपर्दछ । त्यसैगरी, विश्व स्वास्थ्य सङ्गठनको सिफारिस गरे अनुसार, आत्महत्या गरी प्रयोगहुनसक्ने स्रोतहरूको पहुँचलाई कम गर्ने, युवा-युवतीहरूलाई जीवन जीउने सीप सिकाउने, जोखिममा रहेका व्यक्तीलाई समयमै पहिचान गरी उपचारमा जोड्ने र प्रभावकारी नीति तथा रणनीति लागु गर्ने कुरालाई प्राथमिकता दिनुपर्दछ ।

आत्महत्या रोकथाम सबैको साभा जिम्मेवारी हो । आत्महत्याका संकेतहरूलाई समयमै पहिचान गरी आवश्यक सहयोग उपलब्ध गराउन र उपचारमा जोड्न सके धेरै जीवन बचाउन सकिन्छ । आवश्यकता परे नजिकको स्वास्थ्य संस्थामा सम्पर्क गर्न वा मनोसामाजिक परामर्शकर्ता, मनोविद, मनोचिकित्सक तथा आत्महत्याको रोकथामका लागि राष्ट्रिय हेल्पलाइन १९१६ मा फोन गरी नि:शुल्क मनोपरामर्श सेवा लिन सकिन्छ ।

परामर्श मनोविद (स्वास्थ्य खबरबाट)

१८६९७८९२७५, १८००७६०६२८

